

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændring af skattelovgivningen. (Undladelse af beskatning af visse sociale ydelser) [af Hanne Reintoft].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXV) findes i tillæg A. sp. 3439, fremsættelsen i tidenden sp. 5958).

Forslaget sættes til forhandling.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Det fremsatte forslag går ud på, at der skal tilvejebringes lovhjælp til, at sociale ydelser ikke skal beskattes. Efter de gældende regler beskattes sociale ydelser principielt som enhver anden form for indtægt. Der er dog allerede nu en del sociale ydelser, der ikke undergives beskatning, bl. a. børnetilskuddene; men ellers drejer det sig i det store og hele kun om forskellige naturalydelser.

Det forslag, fru Hanne Reintoft har fremsat, er efter min opfattelse alt, alt for vidtgående. Man må, synes jeg, huske på, at sociale ydelser ofte modtages af personer, der også har andre indtægter i årets løb, og at en skattefritagelse derfor let vil kunne gå ud over den lighed i beskatningen, som vi i hvert fald tilstræber. Det er svært at se, hvorfor to personer med samme indtægt skal beskattes forskelligt. Fordi en del af den enes indtægt er arbejdsløshedsunderstøttelse, behøver det da ikke at medføre, at den pågældende har en lavere skat end en anden lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende. Jeg synes, det ville virke urimeligt over for de sidstnævnte, såfremt vi på grund af en sådan fritagelse for beskatning af arbejdsløshedsunderstøttelse

rent faktisk stillede dem bedre, der modtager disse sociale tilskud.

Når man rejser spørgsmålet om skattefritagelse for sociale ydelser, er det vel ud fra en betragtning om, at det hverken er rimeligt eller praktisk at opkræve indkomstskat af meget lave indkomster. Der er ofte sagt noget om, at det offentlige giver med den ene hånd og tager med den anden. Den betragtning synes jeg nu ikke fører så forfærdelig langt, for noget tilsvarende finder faktisk sted, hver gang en kommune udbetaler løn og indeholder kildeskat, eller når staten køber og opkræver moms hos sælgerne. Der er dog vist ingen, der vil sige, at et sådant system strider mod de principper, der anlægges for beskatning.

Efter min opfattelse er den enkleste løsning næppe at give en række særregler, for at nogle sociale ydelser skal være skattefrie, medens andre skal beskattes, fordi de i en vis udstrækning udbetales til personer, der i årets løb har anden indtægt, som bringer deres samlede årsindtægt op på niveau med almindelige lønindkomster.

Så vidt jeg kan se, vil det både principielt og i praksis være en bedre løsning at foretage en ændring i selve skattesystemet, således at de lave indkomster helt fritages for indkomstskat, hvad enten det så drejer sig om sociale ydelser, løn eller anden indkomst. Men det vil selvfølgelig tage nogen tid at få undersøgt et sådant system. Det bør også være et led i en reform, der samlet gør op med en række af de problemer, vi i øjeblikket har med den samlede beskatning efter kildeskatten m. v. Men jeg er ikke i tvivl om, at det ville være den rigtigste vej frem; at den bundgrænse, vi har i øjeblikket, hævedes i forbindelse med en sådan samlet reform, således at man ikke foretog beskatning af lave indkomster.

For de sociale myndigheder og skattemyndighederne under ét tror jeg ikke der er administrative lettelser at hente ved en ordning, hvorved der skabes nye undtagelser fra hovedreglen om, at al indtægt skal beskattes. Jeg tror tværtimod, man kan be-